

Warszawa, 4 lipca 2014 r.

CML/0505/07.14/AP/MK

**Pan
Janusz Cichoń
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów**

panu Janu Cichonowi,

W odpowiedzi na pismo z 27 czerwca 2014 roku, dotyczące przedstawienia opinii o projekcie założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej przesyłają w załączeniu swoje stanowisko wobec tego dokumentu.

2 egzemplarze załącznika

**Prezydent
Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej**

Andrzej Malinowski
Andrzej Malinowski

Załącznik: Stanowisko Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej dotyczące projektu założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług

**Stanowisko Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej
dotyczące projektu założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od
towarów i usług**

Celem projektowanej ustawy jest wprowadzenie zmian polegających na pełniejszym dostosowaniu przepisów o podatku od towarów i usług do prawa unijnego, wynikającego z wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), oraz uwzględnienie tez zawartych w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA) na temat zgodności krajowych przepisów z prawem UE.

1. Zmiany w zakresie odliczania podatku naliczonego w odniesieniu do zakupionych towarów i usług wykorzystywanych do celów mieszanych

Wprowadzenie w przepisach Ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm., dalej zw.: „ustawa o VAT”) obowiązku ustalania przez podatnika sposobu określenia proporcji, w których obok czynności podlegających VAT występują czynności będące poza zakresem VAT, może w znacznym stopniu utrudnić i zwiększyć pracochłonność rozliczenia podatku VAT. W konsekwencji może również prowadzić do zwiększenia kosztów prowadzonej działalności gospodarczej. Natomiast proponowana zmiana – co do możliwości uzgodnienia przewspółczynnika z właściwym organem podatkowym (przy uwzględnieniu specyfiki działalności prowadzonej przez podatnika) oraz nałożenia na Ministra Finansów obowiązku wydania rozporządzenia, określającego zasady obliczenia ww. proporcji – zasługuje na akceptację, a wprowadzenie tych zmian z pewnością ułatwi bieżące rozliczenia. Może także wyeliminować ewentualne spory o zasady ustalania wielkości podatku odliczanego za pomocą przedmiotowej proporcji. Jednak z uwagi na fakt, iż opublikowane założenia nie są w tym zakresie zbyt szczegółowe, na obecnym etapie nie jest możliwe konkretne odniesienie się do tych kwestii i ocena ich konsekwencji.

2. **Kwestia zgodności regulacji art. 43 ust. 13 ustawy o VAT z prawem Unii Europejskiej („UE”)**

Zgodnie z treścią Projektu, uchylenie art. 43, ust. 13 ustawy o VAT ma na celu dostosowanie przepisów tejże ustawy do prawa unijnego. Jak wskazano w Projekcie, wynika to z wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz uwzględnienie też zawartych w wyrokach Naczelnego Sądu Administracyjnego na temat zgodności krajowych przepisów z prawem UE. W szczególności podkreślono, iż celem zmian jest uwzględnienie stanowiska wyrażonego przez NSA w sprawach o sygnaturach: I FSK 268/12 i I FSK 577/12. W wyrokach tych uznano bowiem, że zakres zwolnienia z VAT przy usługach stanowiących element zwolnionej od podatku usługi finansowej lub ubezpieczeniowej, który stanowi odrębną całość, jest właściwy i niezbędny do świadczenia usługi zwolnionej.

W związku z powyższym należy zwrócić uwagę na fakt, iż regulacja art. 43, ust. 13 ustawy o VAT nie znajduje swojego bezpośredniego odpowiednika w treści Dyrektywy VAT 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. Wskazana regulacja bazuje na projekcie Dyrektywy Zmieniającej¹ oraz uszczegóławiającego ją Rozporządzenia Wykonawczego². Zgodnie z treścią art. 1 Dyrektywy Zmieniającej – dotyczącego propozycji wprowadzenia do treści Dyrektywy VAT m.in. art. 135.1b) – planowane jest dodatnie regulacji o treści: *„The exemption provided for in points (a) to (e) of paragraph 1³ shall apply to the supply of any constituent element of an insurance or financial service, which constitutes a distinct whole and has the specific and essential character of the exempt service”*⁴. Preambuła Rozporządzenia Wykonawczego jednoznacznie wskazuje na to, iż celem tego aktu jest rozwianie wątpliwości co do ujęcia w VAT świadczeń związanych z działalnością finansową i ubezpieczeniową

¹ Proposal for a Council Directive amending Directive 2006/112/EC on the common system of value added tax, as regards the treatment of insurance and financial services (dalej: „Dyrektywa Zmieniająca”).

² Proposal for a Council Regulation laying down implementing measures for Directive 2006/112/EC on common system of value added tax, as regards the treatment of insurance and financial services (dalej: „Rozporządzenie Wykonawcze”).

³ **“(a.) insurance and reinsurance;** (b) granting of credit and guaranteeing of debts resulting from the granting of credit; (c) transactions concerning financial deposits and account operation; (d) exchange of currency and provision of cash; (e) supply of securities; (f) intermediation in insurance and financial transactions as referred to in points (a) to (e); (g) management of investment funds”.

⁴ Rozporządzenie Wykonawcze przewiduje natomiast przykładowe świadczenia, które powinny być rozpatrywane jako: *„...which constitutes a distinct whole and has the specific and essential character of the exempt service”*.

przy uwzględnieniu stanowiska wyrażonego przez TSUE⁵. Równocześnie, jak określa treść Dokumentu Wprowadzającego do zmian legislacyjnych⁶, podstawą do sformułowania propozycji zmian w powyższym kształcie jest orzecznictwo TSUE (sprawa C-2/95 [SDC]⁷, sprawa C-235/00 [CSC Financial Services])⁸. Regulacja art. 43, ust. 13 ustawy o VAT wychodzi zatem naprzeciw projektowanym zmianom legislacyjnym w zakresie VAT na szczeblu ogólnoeuropejskim, których celem jest usankcjonowanie tez orzeczeń TSUE. Można ją więc w istocie rozpatrywać jako implementację do krajowego porządku prawnego tez wypracowanych przez orzecznictwo TSUE. Wydaje się to o tyle istotne, że w taki właśnie sposób regulacja art. 43, ust. 13 ustawy o VAT była wielokrotnie interpretowana przez NSA. Można na przykład wskazać następujące wyroki:

- a) wyrok NSA z dnia 28 stycznia 2014 r. (sygn. akt: I FSK 237/13), w którym wskazano, że: „(...) co prawda przepis art. 43 ust. 13 U.p.t.u. nie znajduje swojego bezpośredniego odpowiednika w treści Dyrektywy 112 tym niemniej przepis ten stanowi odzwierciedlenie tez wyroków Trybunału dotyczących zwolnienia VAT w zakresie usług finansowych. Mowa tutaj o powtarzanej tezie Trybunału, zgodnie, z którą, aby móc zakwalifikować czynność, jako czynność zwolnioną z opodatkowania wykonane usługi powinny tworzyć odrębną całość, która – jeśli ją oceniać globalnie – w konsekwencji wypełnia specyficzne i istotne funkcje usługi opisanej w tym przepisie (por. powołany przez stronę wyrok ETS: z dnia 5 czerwca 1997 r. Sprawa C-2/95, SDC, Zb. Orz. 1997 r. str. I-00301, pkt 66; czy też wyrok z dnia 13 grudnia 2001 r. Sprawa C-235/00, CSC Financial Services, Zb. Orz. 2001 r. str. I-10237, pkt 25; z dnia 4 maja 2006 r. Sprawa C-169/04, Abbey National, Zb. Orz. 2006 r. str. I-04027, pkt 70; z dnia 21 czerwca

⁵ Motyw 4 Preambuly do Rozporządzenia Wykonawczego: „*There is uncertainty as to the VAT treatment of certain services which form a distinct whole whilst also being a constituent element of an insurance or financial service. It is therefore appropriate to specify certain services which have the specific and essential character of the exempt services concerned and others which do not. In the light of the criteria developed in the case-law of the Court of Justice of the European Communities, regard should be had to whether the services in question change the financial or legal situation of the parties to an exempt transaction or whether by contrast they are mere material or technical supplies*”.

⁶ TAXUD/2414/08 (dalej: „Dokument Wprowadzający”).

⁷ Teza 66: „Aby zostać zaliczonymi do usług zwolnionych zgodnie z art. 13 część B lit. d pkt 3 i 5, usługi dostarczane przez centrum informatyczne muszą tworzyć odrębną, szeroko ujmowaną całość, która będzie spełniała specyficzne i podstawowe funkcje usługi opisanej w tych dwóch punktach. W przypadku »transakcji dotyczących transferów« świadczone usługi powinny mieć na celu przekazywanie funduszy i pociągać za sobą zmiany w sytuacji prawnej i finansowej. Usługę zwolnioną na mocy dyrektywy należy odróżnić od zwykłej dostawy fizycznej lub technicznej, takiej jak postawienie centrum informatycznego do dyspozycji banku. Pod tym względem sąd krajowy musi zbadać w szczególności zakres odpowiedzialności centrum informatycznego wobec banków, w szczególności pytanie czy odpowiedzialność ogranicza się do aspektów technicznych czy też rozciąga się na specyficzne, podstawowe aspekty transakcji”.

⁸ Punkt 25: „W pkt 66 orzeczenia w sprawie SDC Trybunał twierdzi, że aby posiadać cechy transakcji wolnych od podatku dla celów art. 13 część B lit. d pkt 3 i 5, usługi świadczone przez centrum przetwarzania danych muszą, w ogólnym zarysie, tworzyć odrębną całość, spełniając w rezultacie konkretną, zasadniczą funkcję usługi określonej w tych dwóch postanowieniach”.

2007 r. Sprawa C-453/05, Ludwig, Zb. Orz. 2007 r. str. I-05083, pkt 27; z dnia 22 października 2009 r., Sprawa C-242/08, Swiss Re Germany Holding GmbH, Zb. Orz. 2009 r. str. I-10099, pkt 45)";

- b) wyrok NSA z dnia 25 lipca 2013 r. (sygn. akt: I FSK 1191/12), w którym wskazano, że: „(...) art. 43 ust. 13 ustawy o VAT nie znajduje swojego bezpośredniego odpowiednika w treści Dyrektywy 112 tym niemniej, poczyniona przez NSA analiza orzecznictwa Trybunału pozwoliła dojść do przekonania, że niewątpliwie przepis ten stanowi odzwierciedlenie tez wyroków Trybunału dotyczących zwolnienia VAT w zakresie usług finansowych przewidzianego w treści art. 13 część B lit. d VI Dyrektywy (obecnie art. 135 ust. 1 lit. d Dyrektywy 112). Mowa tutaj o powtarzanej tezie Trybunału, zgodnie, z którą, aby móc zakwalifikować czynność, jako czynność zwolnioną z opodatkowania wykonane usługi powinny tworzyć odrębną całość, która - jeśli ją oceniać globalnie - w konsekwencji wypełnia specyficzne i istotne funkcje usługi opisanej w tym przepisie (por. wyroki ETS: z dnia 5 czerwca 1997 r. Sprawa C-2/95, SDC, Rec. 1997 r. str. I-00301, pkt 66; z dnia 13 grudnia 2001 r. Sprawa C-235/00, CSC Financial Services, Rec. 2001 r. str. I-10237, pkt 25; z dnia 4 maja 2006 r. Sprawa C-169/04, Abbey National, Zb. Orz. 2006 r. str. I-04027, pkt 70; z dnia 21 czerwca 2007 r. Sprawa C-453/05, Ludwig, Zb. Orz. 2007 r. str. I-05083, pkt 27; z dnia 22 października 2009 r. Sprawa C-242/08, Swiss Re Germany Holding GmbH, Zb. Orz. 2009 r. str. I-10099, pkt 45)";
- c) wyrok NSA z dnia 16 maja 2013 r. (sygn. akt: I FSK 983/12), w którym wskazano, że: „(...) art. 43 ust. 13 ustawy o VAT nie znajduje swojego bezpośredniego odpowiednika w treści Dyrektywy 112, przy czym w uzasadnieniu do powołanej wyżej nowelizacji ustawy o VAT brak jest w tym względzie stosownych wyjaśnień. Z odpowiedzi podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego na interpelację nr 3115 w sprawie odmiennych interpretacji dotyczących opodatkowania likwidacji szkód z dnia 26 kwietnia 2012 r. wynika, że przepis ten jest odzwierciedleniem tez wynikających z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odnoszącego się do kwestii możliwości zastosowania, w świetle przepisów Dyrektywy 112, zwolnienia dla części składowej usługi ubezpieczeniowej lub finansowej wykonywanej przez podmiot trzeci. Dokonana przez NSA analiza orzecznictwa Trybunału pozwoliła dojść do

przekonania, że niewątpliwie przepis ten stanowi odzwierciedlenie tez wyroków Trybunału dotyczących zwłaszcza zwolnienia od VAT w zakresie usług finansowych przewidzianego w treści art. 13 część B lit. d VI Dyrektywy (obecnie art. 135 ust. 1) zgodnie, z którą aby móc zakwalifikować czynność, jako czynność zwolnioną z opodatkowania wykonane usługi powinny tworzyć odrębną całość, która – jeśli ją oceniać globalnie – w konsekwencji wypełnia specyficzne i istotne funkcje usługi opisanej w tym przepisie. (...) Z powyższego wynika, że powodem zmiany przepisów ustawy o VAT była konieczność dostosowania polskich przepisów do przepisów prawa wspólnotowego i orzecznictwa TSUE”;

- d) wyrok NSA z dnia 8 maja 2012 r. (sygn. akt: I FSK 268/12), w którym wskazano, że: „(...) przepis art. 43 ust. 13 ustawy o VAT nie znajduje swojego bezpośredniego odpowiednika w treści Dyrektywy 112. (...) Poczyniona przez NSA analiza orzecznictwa Trybunału pozwoliła dojść do przekonania, że niewątpliwie rzeczony przepis stanowi odzwierciedlenie tez wyroków Trybunału dotyczących zwłaszcza zwolnienia VAT w zakresie usług finansowych przewidzianego w treści art. 13 część B lit. d) VI Dyrektywy (obecnie art. 135 ust. 1 lit. d) Dyrektywy 112). Mowa tutaj o powtarzanej tezie Trybunału, zgodnie z którą aby móc zakwalifikować czynność, jako czynność zwolnioną z opodatkowania wykonane usługi powinny tworzyć odrębną całość, która – jeśli ją oceniać globalnie – w konsekwencji wypełnia specyficzne i istotne funkcje usługi opisanej w tym przepisie (...) Z powyższego wynika, że wbrew temu, co twierdzi Sąd I instancji powodem zmiany przepisów ustawy o VAT nie było ratowanie polskich finansów publicznych, lecz konieczność dostosowania polskich przepisów do przepisów prawa wspólnotowego (zwłaszcza, co się tyczy zrezygnowania z kwalifikacji zwolnionych czynności w oparciu o klasyfikacje statystyczne) i orzecznictwa TSUE”.

Mając więc na uwadze fakt, iż orzeczenia TSUE mają na celu interpretację regulacji Dyrektywy VAT⁹, trudno jest przyznać rację stanowisku, zgodnie z którym regulacja prawa krajowego, wdrażająca *de facto* do porządku prawnego tezy z orzecznictwa TSUE, może zostać uznana za niezgodną z Dyrektywą VAT¹⁰.

⁹ Art. 19, ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej: „Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej obejmuje Trybunał Sprawiedliwości, Sąd i sądy wyspecjalizowane. Zapewnia on poszanowanie prawa w wykładni i stosowaniu Traktatów”.

¹⁰ W tym kontekście podkreślić również należy, iż po wprowadzeniu do krajowego porządku prawnego art. 43, ust. 13 TSUE nie zmienił swojego stanowiska odnośnie do ujęcia w VAT usług pomocniczych do usług finansowych i ubezpieczeniowych.

Należy także podkreślić, iż praktyka, zgodnie z którą krajowy ustawodawca uwzględnia w treści aktu normatywnego orzecznictwo TSUE, pomimo braku wprost odpowiednika takiej regulacji w treści Dyrektywy VAT, nie jest obca ustawodawcy krajowemu. Przykładem tego jest wprowadzenie od dnia 1 stycznia 2014 r. bezpośrednio do treści ustawy o VAT art. 29a, ust. 15, pkt 4) ustawy o VAT – w konsekwencji wydania przez TSUE wyroku w sprawie C-588/10 (Kraft Foods Polska)¹¹.

Art. 43, ust. 13 ustawy o VAT stanowi obecnie podstawę do stosowania zwolnienia z VAT dla szeregu usług pomocniczych i wspierających działalność ubezpieczeniową (świadczeń nabywanych przez instytucje ubezpieczeniowe). Po ponad 3 latach obowiązywania regulacji ukształtowana została linia interpretacyjna co do zakresu stosowania zwolnienia od VAT dla usług pomocniczych. Znajduje to przełożenie na zwiększenie pewności prawa po stronie podmiotów działających w sektorze świadczeń ubezpieczeniowych. Usunięcie art. 43, ust. 13 ustawy o VAT może doprowadzić do destabilizacji praktyki podatkowej w sektorze świadczeń ubezpieczeniowych, co w konsekwencji zwiększy koszty działalności ubezpieczeniowej, a przez to –wpłynie także na inne sektory gospodarki¹². Dodatkowo usunięcie art. 43, ust. 13 ustawy o VAT może doprowadzić – przynajmniej w krótkiej perspektywie – do braku pewności stosowania przepisów podatkowych po stronie podmiotów świadczących usługi wspierające działalność ubezpieczeniową. Podatnicy narażeni będą na spory z organami podatkowymi, dotyczące wykładni prawa na temat zakresu zwolnienia z VAT usług pomocniczych. Tego typu spory – oprócz oczywiście negatywnego wpływu na normalne, bieżące prowadzenie działalności gospodarczej – stanowić będą dodatkowe obciążenie dla polskiej administracji skarbowej oraz sądów administracyjnych.

Dlatego naszym zdaniem negatywne konsekwencje projektowanej zmiany ustawy o VAT będą miały również aspekt społeczny – w postaci wzrostu wysokości składek ubezpieczeniowych. Będzie to miało związek z dodatkowymi kosztami

¹¹ Regulacje dotyczące możliwości dokonania obniżenia podstawy opodatkowania w VAT również w przypadku, gdy podatnik nie otrzymał potwierdzenia odbioru faktury korygującej przez swojego kontrahenta, lecz posiada dowody potwierdzające, iż jego kontrahent był świadomy zmian w parametrach finansowych dokonanej transakcji gospodarczej.

¹² Zwiększenie kosztów realizacji usług ubezpieczeniowych będzie miało przełożenie na rentowność określonych produktów ubezpieczeniowych. Celem zminimalizowania tego negatywnego efektu finansowego instytucje ubezpieczeniowe zostaną zmuszone do modyfikacji zasad ustalania ceny swoich produktów. Ich wzrost wywrze natomiast wpływ na sytuację ekonomiczną podmiotów korzystających z tych świadczeń (w praktyce, każdy obszar gospodarki zostanie dotknięty tą zmianą).

wynikającymi z opodatkowania VAT wspomnianych usług, którego to podatku ubezpieczyciele odliczyć nie mogą – a zatem powiększa on cenę nabywanych usług.

3. ***Ograniczenie stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia (dla towarów wg załącznika nr 11 do ustawy) dla dostaw dokonanych na rzecz jednego nabywcy w danym dniu, przekraczających 20.000 zł netto (co wg założeń ma eliminować obowiązek rozliczania tego podatku przez dostawcę zwolnionego z VAT).***

Naszym zdaniem proponowana modyfikacja treści art. 17, ust. 1, pkt 7 ustawy o VAT dla podatników, którzy dokonują dostawy towarów wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy, z zastosowaniem odwrotnego obciążenia w znacznym zakresie, będzie stanowiła dodatkowe obciążenie. Wymusza to bowiem konieczność dostosowania systemów informatycznych do proponowanych zasad rozliczeń. Ponadto zmiana ta będzie prowadziła do powstania dodatkowego obowiązku monitorowania warunków wykonywanych czynności dla zastosowania opodatkowania przez dostawcę lub też odwrotnego obciążenia.

4. ***Wprowadzenie obowiązku sporządzania informacji podsumowujących dla dostaw objętych odwrotnym obciążeniem.***

Wydaje się, że projektowany art. 100a ustawy o VAT będzie na podatników dokonujących dostawy towarów lub świadczenia usług nakładał dodatkowe obciążenia administracyjne. Ich spełnienie będzie niezbędne do sporządzenia i złożenia informacji podsumowującej. Zauważyć przy tym należy, że obecnie obowiązujące informacje podsumowujące dostarczają organom podatkowym wystarczających danych dotyczących wielkości sprzedaży i nabyć, które są objęte odwrotnym obciążeniem.

Dlatego naszym zdaniem należy rozważyć to, czy uzyskanie przez organy podatkowe dodatkowych danych sporządzonych przez dostawców umożliwi im faktycznie sprawowanie bieżącej kontroli nad nabywcami, w zakresie, w jakim powinni oni rozliczyć podatek od nabyć towarów objętych odwrotnym obciążeniem.

Nie bez znaczenia jest także fakt, iż Komisja Europejska prowadzi obecnie prace nad ujednoliceniem deklaracji podatkowych oraz zmniejszeniem ilości danych raportowanych przez podatników. Celem tego projektu jest m.in. ograniczenie biurokracji i kosztów dla przedsiębiorców oraz zwiększenie wydajności administracji w całej UE. Tymczasem proponowane założenia stoją w sprzeczności z założeniami unijnymi dotyczącymi usprawnienia systemu podatkowego i powodować będą dalszy wzrost kosztów działalności podmiotów gospodarczych.

5. Rozszerzenie zakresu stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia

Objęcie dodatkowych towarów (wskazanych w projekcie do założeń) mechanizmem odwrotnego obciążenia z pewnością prowadzić będzie do uszczelnienia systemu podatkowego i ograniczenia wyłudzeń VAT. Niemniej projekt założeń przewiduje również rozszerzenie załącznika nr 13 do ustawy o VAT, określającego listę towarów objętych odpowiedzialnością solidarną – m.in. o srebro oraz platynę w postaci surowca oraz półproduktu. Jednocześnie przedmiotowy projekt zakłada podniesienie kwoty kaucji (do 10 mln) wnoszonej przez sprzedawców w celu wyeliminowania odpowiedzialności nabywcy za VAT oraz brak oprocentowania dla zwrotów wniesionych kaucji.

Z punktu widzenia dostawców wniesienie kaucji – pomimo że nie jest obligatoryjne – zwiększa ich wiarygodność na rynku, jednakże może również znacznie obniżać ich konkurencyjność – z uwagi na wzrost kosztów ponoszonych w związku z wniesieniem tej kaucji. Doświadczenia przedsiębiorców w tym zakresie wskazują ponadto na to, że na rynku pojawiają się podmioty oferujące srebro po cenach znacznie odbiegających od cen rynkowych, wyznaczanych przez notowania giełdowe, które standardowo stosowane są w obrocie przez podatników działających na rynku metali szlachetnych. Co więcej, od pewnego czasu zauważalna jest na rynku tendencja do dokonywania przez nabywców krajowych zakupów srebra od podmiotów zagranicznych, w ramach dostaw kwalifikowanych jako wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów (WNT). Biorąc pod uwagę fakt, że dostawa krajowa srebra opodatkowana jest 23-procentową stawką VAT, zaś zakup srebra w ramach WNT korzysta z opodatkowania stawką 0%, potencjalni polscy nabywcy

unikają kosztów finansowania VAT. Preferują więc zakupy srebra od polskich konkurentów z innych krajów UE.

W związku z tym w naszej ocenie należałoby rozważyć objęcie srebra i platyny mechanizmem odwrotnego obciążenia VAT i ujęcie tych towarów w załączniku nr 11 do ustawy VAT. Zapewni konkurencyjność krajowym podatnikom, a jednocześnie eliminowałoby ewentualne wyłudzenia VAT w tym zakresie.

Ponadto naszym zdaniem w projektowanych rozwiązaniach należy także określić definicje „surowca” i „półproduktu”, którymi to pojęciami posłużono się w projekcie założeń w odniesieniu do srebra i platyny. Przykładowo dany podmiot, będący producentem metali szlachetnych, dokonuje sprzedaży koncentratów tudzież szlamów, które są mieszaniną platyny i innych metali.

6. Zmiany w zakresie kaucji gwarancyjnej

Proponowaną zmianę przepisów – przewidującą brak oprocentowania kaucji, które są wnoszone przez podatników dokonujących dostaw towarów objętych załącznikiem nr 13 ustawy VAT – należy uznać za negatywną. Uzasadnieniem projektowanej zmiany nie powinien być fakt, iż oprocentowanie depozytów wiąże się z warunkami umów, jakie dany naczelnik urzędu skarbowego wynegocjował z bankiem. Umowy te mogą bowiem przewidywać różne oprocentowania depozytów, jak również ich brak. Dlatego propozycja Ministerstwa Finansów, mająca na celu eliminację zróżnicowania sytuacji podatników poprzez całkowite pozbawienie ich prawa do oprocentowania zwracanych kaucji, wydaje się zbyt daleko idąca.